

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.11.1996, sp. zn. Tcnu 23/96, ECLI:CZ:NS:1996:TCNU.23.1996.1

Číslo: 15/1997

Právní věta: U institutu právní pomoci záležejícího ve výkonu rozsudku cizího státu nepřipouští vnitrostátní právní řád České republiky postup bez smluvního podkladu jen na základě reciprocity (§ 384a tr.ř.). Uznání rozsudku cizího státu na území České republiky je možné jen na základě platné mezinárodní smlouvy, již je Česká republika vázána.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.11.1996

Spisová značka: Tcnu 23/96

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 384a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud České republiky zamítl návrh Ministerstva spravedlnosti na uznání usnesení Okresního soudu v Trnavě ze dne 19. 5. 1994 sp. zn. 2 P. P. 264/92 na území České republiky.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 27. 8. 1991 sp. zn. 1 T 118/91 byl obviněný M. B. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 3, odst. 4 písm. c) tr. zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let. Trestného činu se měl dopustit tím, že společně s dalším obviněným po vzájemné dohodě vnikli násilím do restaurace v obci Luka pod Medníkem a zde odcizili různé zboží ke škodě Jednoty SD Praha-západ. Trest vykonával obviněný na Slovensku a usnesením Okresního soudu v Trnavě ze dne 16. 6. 1992 sp. zn. 2 P. P. 264/92 byl podmíněně propuštěn se zkušební dobou dvou let. Dalším usnesením tohoto soudu ze dne 19. 5. 1994 téže spisové značky bylo rozhodnuto, že se obviněný ve zkušební době neosvědčil, takže zbývající trest v délce deseti měsíců a dvaceti devíti dnů se vykoná. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 6. 1994.

Obviněný se v současné době nachází ve výkonu trestu odnětí svobody za jinou trestnou činnost na území České republiky a Ministerstvo spravedlnosti České republiky předložilo za této situace dne 23. 9. 1996 Nejvyššímu soudu České republiky návrh, aby uznal na území České republiky usnesení

Okresního soudu v Trnavě, jímž bylo rozhodnuto, že obviněný má zbytek trestu odnětí svobody vykonat, aby pak mohl Okresní soud Praha-západ jeho výkon jako soud příslušný podle § 315 tr. ř. nařídit.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal předloženou věc a shledal, že zákonné podmínky pro uznání rozhodnutí Slovenské republiky na území České republiky ve věci splněny nejsou. Podle § 384a tr. ř. je možnost podat Nejvyššímu soudu České republiky návrh na uznání rozhodnutí cizozemského soudu podmíněna skutečností, že potřeba vykonat rozhodnutí takového soudu vyplývá z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána. U institutu právní pomoci záležitějšího ve výkonu rozhodnutí cizího státu nepřipouští náš vnitřní právní řád postup bez smluvního podkladu jen na základě reciprocity. V posuzované věci právě chybí mezinárodní smlouva, která by takový případ řešila. M. B. není občanem České republiky, ale občanem státu, který vydal rozhodnutí, jež má být podle návrhu uznáno. Nevztahuje se tedy na jeho případ Úmluva o předávání odsouzených osob uveřejněná pod č. 553/1992 Sb. (dále jen štrasburská Úmluva), jejímiž signatáři jsou Česká republika a Slovenská republika, neboť podle jejího článku 3 odst. 1 písm. a) je podmínkou předání výkonu trestu okolnost, že odsouzená osoba je státním občanem vykonávajícího státu. Uvedená podmínka není dotčena ani dvoustrannou mezinárodní smlouvou o právní pomoci uveřejněnou pod č. 209/1993 Sb., kterou se Česká republika a Slovenská republika zavázaly, že při předávání odsouzených budou postupovat podle štrasburské Úmluvy. Tato dvoustranná smlouva uzavřená mezi Českou republikou a Slovenskou republikou ve svém čl. 31 odst. 1 výslovně uvádí, že státní občané jedné smluvní strany, odsouzení k trestu odnětí svobody na území druhé smluvní strany, se předávají k výkonu trestu odnětí svobody na území smluvní strany, jejímiž jsou státními občany, v souladu se štrasburskou Úmluvou o předávání odsouzených osob ze dne 21. 3. 1983.

Z uvedených důvodů nemohl Nejvyšší soud České republiky postupovat jinak, než návrh ministra spravedlnosti České republiky zamítnout.

Pro úplnost je možno dodat, že je správný názor Ministerstva spravedlnosti České republiky, že na usnesení Okresního soudu v Trnavě ze dne 19. 5. 1996 sp. zn. 2 P. P. 264/92 je třeba hledět jako na rozhodnutí cizího státu, i když jím bylo rozhodnuto o výkonu zbytku trestu uloženého rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 27. 8. 1991 sp. zn. 1 T 118/91, tedy soudu České republiky. Na jeho podkladě proto nelze nařídit výkon zbytku tohoto trestu v České republice. Jde o zvláštní právní stav vyvolaný zánikem České a Slovenské Federativní Republiky, kdy původně společná soustava soudů se sídlem na území nynější České republiky a na území dnešní Slovenské republiky byla rozdělena na soudní soustavy dvou suverénních států. V normálních podmínkách mezinárodní spolupráce záležitější ve výkonu rozsudku cizího státu taková situace nemůže nastat. K předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody zpravidla dochází před tím, než připadá v úvahu podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu takového trestu. Podmíněné propuštění je pak věcí orgánů vykonávajícího státu, stejně jako rozhodnutí o výkonu zbytku trestu, jestliže se podmíněně propuštěný ve zkušební době neosvědčí.